

ingen Omstændigheder at række Haand til, at en Bestemmelse af en saadan Karakter gennemføres i den nye Lov.

Paa et enkelt Punkt har man i Landstinget taget Hensyn til et Forslag, som stilles fra vor Side, nemlig Forslaget om en samlet Gennemgang. Da vi stillede det her i Folketinget, skød man det uden videre til Side. Nu har man taget det op, men man har vel at mærke taget det op i en saadan Skikkelse, at det ikke paa nogen Maade kan antages at faa en forsvarlig Virkning. Vi havde foreslaaet, at man ved den samlede Gennemgang skulde lægge Tingene saaledes til Rette, at Virkningerne nogenlunde hurtigt kunde vise sig, og dertil var der truffet ganske klare Bestemmelser. Men vi havde endvidere foreslaaet, at for at denne Ordning ikke skulde komme til at ramme mange Mennesker ubillig haardt, skulde der være Bestemmelser, der tillod de paagældende Myndigheder i en Overgangstid at yde nogenlunde taalelige Beløb til dem, der pludselig mistede den Understøttelse, de hidtil havde kunnet regne med. Disse Forslag er fjernet fra Landstingets Side. Lovforslaget er, som det nu foreligger, paa afgørende Punkter af en mere forkastelig Karakter, end det oprindelig var. Det er da en selvsagt Ting, at vi for vort Vedkommende, hvis Lovforslaget faar en Skikkelse, der blot nogenlunde svarer til den, der er ønsket fra Flertallets Side, maa stemme imod det.

Paa et bestemt Punkt gjorde den ærede Ordfører (Kr. Kristensen) en ejendommelig Bemærkning — han har maaske sagt det samme før, i hvert Fald har man fra hans Side sagt noget lignende før; jeg tror, sidste Gang var det Justitsministeren, der sagde det —, nemlig, at vi kunde med koldblodigt Sind lade Spørgsmaalet om den rent retslige Side af Sagen ligge og lade Højesteret klare den. Jeg tror, man har al mulig Grund til paa det stærkeste at tilbagevise denne Opfattelse af, hvordan Rigsdagen kan lovgive. Hvad Højesteret angaar, er Forholdet dette, at den vel i et givet Tilfælde har hævdet sin Ret til at omstøde en af Rigsdagen vedtagne Lovbestemmelser, men selv ved den paagældende Lejlighed gjorde den det ikke. Man er fra Domstolens Side med god Grund overbevist om, at dette at vende sig mod en af Rigsdagen vedtagne Lov skal der for Domstolene de allerstærkeste Grunde til. Det vil med andre Ord sige, at hvis en Proces om denne Sag kom til at foreligge, vilde Højesteret ved sin Afgørelse kun kunne komme til at udtale sig til Fordel for de paagældende Mennesker, hvis Sagen var saa

soleklar, at man under de for Domstolen vanskeligste Omstændigheder alligevel fandt det absolut nødvendigt at hævde de paagældendes Ret. Med andre Ord, de paagældende er ikke saaledes stillede, at man kan sige, at der er *fair play* for deres Vedkommende, de er paa Forhaand under en saadan Retssag i en ugunstigere Stilling ved, at Rigsdagen har taget sin Beslutning. Derfor ønsker jeg at sige her, at under saadanne Vilkaar kan Rigsdagen ikke være bekendt at henvise til en Højesteretsafgørelse. Rigsdagen kan ikke sige: Vi lægger ingen Vægt paa, om det nu ogsaa er strengt foreneligt med de juridiske Regler, lad blot Højesteret passe det! Nej, som Folkerepræsentanter, som Medlemmer af dette Ting har vi en Forpligtelse til ikke overfor svagt stillede Mennesker at skyde Afgørelsen hen til andre, hvor vi ikke er sikre paa at være i vor Ret til at tage Afgørelsen. I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa selve det juridiske Spørgsmaal. Jeg har tidligere sagt, at for mig er dette ikke det afgørende. Det er de almindelige moralske Hensyn, der her er bestemmende for den Opfattelse, vi har ment at maatte gøre gældende.

Den ærede Ordfører omtalte Stillingen til Landstinget, og deroverfor tror jeg, der er Grund til endnu en Gang at understrege, hvad der allerede under den tidligere Forhandling her i Tinget blev sagt: at det er jo dog højst ejendommeligt at se et Medlem af en Regering, der regner sig for en parlamentarisk Regering, en Regering, der anerkender Folketingsparlamentarismens almindelige Grundsætninger som afgørende i vor Forfatning, gaa fra Folketinget op i Landstinget for at appellere til Landstinget imod Folketinget. Selvfølgelig har Landstinget forfatningsmæssig Ret til at vende sig mod en Beslutning af Folketinget, men det skulde dog være en naturlig Opgave for en Minister, der sidder paa Baggrund af, at det Ministerium, han er Medlem af, selv om det ikke kan siges at have et Folketingsflertal i al Almindelighed bag sig, saa dog ikke har et Folketingsflertal imod sig, med andre Ord et Ministerium, som anerkender Folketingsparlamentarismens almindelige Grundsætninger, at være Folketingets Talsmand i Landstinget for et saadant af Folketinget vedtaget Forslag, hvis han overhovedet vil blive ved at være Minister og behandle denne Sag videre. Han maatte i alt Fald forsøge at tilstræbe en Ordning, hvorom de to Ting kunde enes. I Stedet for har han ganske rolig appelleret til Landstinget imod Folketinget og gør nu Forsøg paa, om han